



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutím žalované ze dne 14. 5. 2018, čj. VS-12109-12/ČJ-2018-8009PR-INF a čj. VS-12111-12/ČJ-2018-8009PR-INF a o žalobě na náhradu nemajetkové újmy, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 12. 2018, čj. 59 A 62/2018-34,

t a k t o :

- I. Žalobci **se neustanovuje** zástupce pro řízení o kasační stížnosti.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobu proti výše specifikovaným rozhodnutím. Domáhal se zrušení rozhodnutí, jimiž žalovaná odložila jeho žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a též přiznání nemajetkové újmy ve výši 200 000 Kč. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci dospěl v návaznosti na judikaturu NSS k závěru, že správním orgánem, který zasáhl do žalobcových práv, je Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze. Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. shledal, že místně příslušným soudem k projednání žalobcovy věci je Městský soud v Praze, a proto mu věc postoupil.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. Nesouhlasí s postoupením věci Městskému soudu v Praze. Dále požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a o osvobození od soudních poplatků. K této žádosti NSS sděluje, že podáním kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu (s výjimkou procesního rozhodnutí, kterým se řízení o žalobě končí) nevzniká stěžovateli poplatková povinnost (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS). Usnesení o postoupení věci nepochybně je takovým procesním rozhodnutím. Stěžovatele tedy netíží poplatková povinnost. Obdobné závěry dovodil rozšířený senát v citovaném rozhodnutí i ve vztahu k povinnosti být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. To platí např. tehdy, je-li kasační stížnost kvalitní a jsou zřejmé její důvody. Proto v případě stěžovatele není třeba trvat ani na doložení zastoupení advokátem (výrok I. tohoto rozsudku).

[3] Kasační stížnost není důvodná.

[4] Otázkou místní příslušnosti soudů k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, které byly směřovány na Vězeňskou službu České republiky, resp. jednotlivé věznice, se soud již několikrát zabýval, a to mj. v řízeních, která vyvolal právě stěžovatel (např. ve věcech sp. zn. 4 As 269/2018, sp. zn. 9 As 400/2018 či sp. zn. 10 As 274/2018). Stěžovateli jsou tedy závěry NSS k této otázce známy. Proto je soud nyní jen stručně shrne.

[5] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný zpravidla ten soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podstatou této věci je určit správní orgán, který je tzv. povinným subjektem. Věznice jsou podle § 1 odst. 4 zákona o vězeňské službě organizačními jednotkami vězeňské služby jakožto orgánu státní správy s celostátní působností. Jelikož jim žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím samostatnou rozhodovací pravomoc, nelze je pro účely určení místní příslušnosti soudu považovat za správní orgán. Krajský soud proto správně dospěl k závěru, že správním orgánem, který rozhodl o stěžovatelově žádosti o informace, není Vazební věznice Liberec, ale Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze. K projednání stěžovatelovy žaloby je proto podle přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů, místně příslušný Městský soud v Praze.

[6] NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[7] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec její běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2019

pokračování

Zdeněk Kühn
předseda senátu